

MOLNÁR MIKLÓS

Ady Endre unokája

Jöttem a Nílus partjairól,
hol álmodoztam tízezer évig,
vadkacsa voltam, vagy harangvirág –
betyárrá lettem a Tisza partján.

Gémeskút nevelt, malomalja;
öleltek vad csókú nomád lányok:
finom remegésű, erős kezek –
a Tisza mellé temesetek.

Nem ahol Petőfi a kis Túrt
belésietni látta, nem ott,
hanem ott, ahol Juhász Gyula
hajnalonta halkán ballagott.

Szeretlek, Magyarország

Magyarország! Füstködön, kipufogógázon, vegyi permeten, elektroszmogon át, úti-könyveket, utazási prospektusokat, étlapokat félretolva hadd mondjam el neked, hogy szeretlek, Magyarország. Borzalmasan megcsonkítottak és béklyóba vertek, megszálltak, elárultak, kifosztottak, de ami a legrosszabb: nyomorúságodban még porig is aláztak, bohócgúnyát húztak rád, és szégyentáblát akasztottak a nyakadba.

Most az euró és a dollár csörgésére kell táncolnod. Kigúnyolt, megcsúfolt, bolonddá tett, émelyítően becukrozott, flitterrel megszórt, töviskoronás, nyomorult Magyarország, hadd mondjam el neked: szeretlek. Nemcsak ott, ahol tiszta vagy, erdeiben, hegyeiden, rónáidon, vizeiden, vízpartjaidon és a hozzád hűek szemében – nemcsak ott szeretlek. Ott is, ahol rád, a csöndesség honára, tomboló lármát kényszerítenek, ott is, ahol téled, a költők honától, megfosztják a szellemet, ott is, ahol téged, a bátorság honát, gyávává tesznek, ott is, ahol leginkább szégyelled magad – ott is szeretlek.

Tudd, hogy mindezt veled együtt akarjuk elviselni, veszendőbe ment dicsőségedet megkeresni, s a legnagyobb tisztelettel és hódolattal visszaadni neked. Ha veled vagyunk, soha nem vagyunk egyedül. Általunk megfeledekezhetsz a könnyeidről. Akiket legmélyebben érint a nyomorúságod, melletted vannak legnagyobb gyalázatod óráján, hitvány neon-, beton- és krómálcák mögé bújtatott állapotodban is. Ők szeretnek

téged, Magyarország. Mások talán szájalmasnak és kicsinek, hitványnak és romlottak látnak – de minékünk egyszerre vagy apánk és anyánk. Szolgáljon vigaszodul a mi szeretetünk.

Semmit sem kell megbocsátanunk neked. Bocsásd meg nekünk, hogy túlságosan gyengék vagyunk láncaid letöréséhez és a téged ellepő vásári kacatok eltüntetéséhez. Ajándékozz meg bennünket örökkévalóságod erejével! Mi neked adjuk mindenünket, amink megmaradt. Mert szeretünk téged, Magyarország.

Lévánt János